

Tid havde faaet saa mange slemme Stød, blev nu for Alvor rokket. For første Gang satte den rigtige, huløjede Tvivl sig foran ham og lod ham smage den Gru, der minder om Dødens.

Trods Lægens Formaning til ham om at vogte sig for aandelig Overanstrengelse, blev han siddende oppe det meste af Natten, mere og mere febrilsk i sin Iver for at ændre og forbedre. Der var tilsidst slet ingenting, der kunde staa for hans Kritik. Da han ud paa Morgenens endelig gik i Seng, var han naaet til det Resultat, at den hele Række Planer maatte omarbejdes fuldstændig, før der kunde være Tale om paany at fremlægge dem. Saa træt og ødelagt han ogsaa var, kunde han af den Grund aldeles ikke sove men laa og tumlede med alle Slags urimelige Tanker, indtil han med en Art Fortvivlelsens Ligegladhed strakte sig ud i fuldkommen Selvopgivelse.

Da kom han til at tænke paa den Professor Pfefferkorn i Berlin, der havde interesseret sig saa meget for ham under hans Ophold der. Han havde i sin Tid paa hans Opfordring sendt ham et Uddrag af sit Skrift i en selvlavet Oversættelse, og som Tak herfor havde den højt ansete Lærer tilskrevet ham et længere Brev, hvori han i det hele havde udtalt sig om hans Planer, særlig om hans Opfindelser paa Kraftindustriens Omraade. Per stod op for at søge efter dette halvglemte Brev